

„Nei, det er ganske umuligt; det lader sig ikke gjøre. Man siger, at det Kobberstik, jeg viste Dem for Middag, ligner mig; synes De det?“

„Stke meget,“ svarede jeg; „det har ikke Deres Udtryk. Derfor De blot kan sidde en eneste Gang for mig, saa er det dog bedre end slet ingen.“

„Nei; jeg kan ikke indsee, hvorledes det skulde kunne lade sig gjøre.“

Det var nu temmelig langt ud paa Aftenen, og indstribende sig med, at hun var træt, gav hun mig venligt Haanden og ønskede mig en god Nat. Min hemmelighedsfulde Bekjendte voldte mig ikke ringe Bryderi i denne Nat. Jeg var ikke bleven forestillet for hende, og havde ikke den hele Aften seet hende tale med Nogensomhelst, ikke engang sigte Gøbnat til Nogen — hvorledes hun var kommen hertil, var en uforklarlig Gaade. Og hvorfor vilde hun saa, at jeg skulde male hende efter Hukommelsen? Hvorfor kunde hun ikke sidde for mig, blot en eneste Gang? Da jeg indsaar, at det vilde blive altsor vanskeligt for mig at besvare disse Spørgsmaal, besluttede jeg at opstøtte alle videre Betragtninger til den næste Morgen ved Frokosten, til hvilken Tid jeg formodede, at der vilde komme nogen Oplysning i Sagen.

Frokosttiden kom, men med den ingen forklædt Dame. Frokosten var forbi, vi gik i Kirke, kom hjem til det næste Maaltid og saaledes fremdeles hele Dagen, men der kom ingen Dame, og Ingen omtalte hende med et Ord. Jeg formodede nu, at hun maatte være en Slægtning, som tidligt om Morgenen var gaaet hen at besøge en anden Paarørende der i Nærheden. Nigtignok forundrede det mig, at hun ikke en eneste Gang var bleven nævnet, og da jeg ikke fandt nogen Leilighed til at føre Samtalen hen paa denne Gjenstand, gik jeg den anden Aften i Seng endnu mere forvirret end før. Da Tjeneren om Morgenen kom ind til mig, rovede jeg at spørge ham, hvad den Dame hed, som Løvedag Aften havde spist med ved Bordet, hvortil han svarede:

„En Dame? Der var ingen anden Dame end Mrs. Kirkbad.“

„So vist, den Dame, som sad ligeoverfor mig og var klædt i Sort?“

„Maaskee Gubernanten, Miss Hardwick?“

„Nei, det var ikke Miss Hardwick; hun kom senere.“

„Jeg veed ikke af nogen Dame at sige.“

„Na, jo vist, den forklædt Dame som var i Dagligstuen, dengang jeg kom, spænd Mr. Kirkbad kom hjem?“

Tjeneren saar paa mig, som om han tvivlede om, at jeg var ved min fulde Samling, og svarede blot: „Jeg har ingen Dame seet,“ og gik sin Vej.

Hemmeligheden syntes nu mere uigjennemtrængelig end nogensinde — jeg betragtede den fra ethvertjohelst Synspunkt, men kunde ikke komme til noget Resultat. Vi spiste tidligt frokost denne Morgen, for at jeg kunde komme med Morgentoget til London. Af samme Grund havde vi ogsaa lidt travlt og ikke Tid til at tale om Andet, end hvad der netop angik den Forretning, som havde ført mig hid: da det altsaa var blevet aftalt, at jeg om tre Uger skulde komme igjen for at male Portraiterne, tog jeg Afsked og reiste til Bhen.

Alt andet Besøg i dette Hus behøver jeg kun at omtale for at fortælle, at baade Mr. og Mrs. Kirkbad paa det Bestemte forsikrede mig, at ingen fjerde Person havde været med ved Bordet hin omtalte Løvedag Aften. De erindrede det saa meget tydeligere, som de havde raadsført sig med hinanden, om de skulde tilbyde Gubernanten, Miss Hardwick, den ledige Plads, men havde foretrukket at lade det være; og de kunde ikke tænke sig Nogensomhelst blandt alle deres Bekjendte, der svarede til den Beskrivelse, jeg gav.

Nogle Uger forløb. Det var henimod Jul. Det var paa Helningen med den korte Winterdags tarvelige Belysning, jeg sad ved mit Bord og skrev Breve, som skulde med Posten om Aftenen. Jeg sad med Nyggen imod Fløidøren, som førte ind i det Værelse hvor de, som kom til mig, i Almindelighed opholdt sig. Jeg havde skrevet et Par Minutter, da jeg, uden at have hørt eller seet Noget, pludseligt mærkede, at en Person var kommen ind ad Døren og stod ved Siden af mig. Jeg vendte mig om og saar Damen fra Jernbanen. Hun maar formodentlig have mærket, at jeg blev noget forbauset, thi efter den almindelige Hilsen sagde hun: „Undskyld, at jeg forstyrer Dem. De hørte mig nok ikke komme ind.“ Skjøndt hendes Adfærd var mere rolig, end den pleiede at være, og hun talte med en mere dæmpet Stemme, end ellers, kunde man ikke just sige at hun var alvorlig, endnu mindre sorgmodig. Der var en Forandring, men det var det Slags Forandring, som man ofte seer, den Overgang fra en opvakt ung Piges Grimodighed til denne samme unge Dames Sindrig og Selvbeherskelse, naar hun enten er forlovet eller nylig er bleven gift. Hun spurgte mig, om jeg havde forsøgt at male hendes Portrait. Jeg maatte tilstaa, at jeg ikke havde gjort det. Det gjorde hende meget ondt, da hun ønskede eet til sin Fader. Hun havde medbragt et Kobberstik (et Portrait af Lady M. A.), som hun meente, der kunde være mig til Nytte. Det var Mager til det, hun havde vist mig i Lincolnshire. Man havde altid fundet, at

det lignede hende meget, og hun vilde lade det blive hos mig. Derpaa tilspode hun (idet hun eftertryffeligt lagde sin Haand paa min Arm): „Hun vilde virkelig være mig meget forbunden hvis jeg vilde gjøre det“ (og, om jeg huffer ret, lagde hun til) „da der var saa Meget, som beroede derpaa.“

Da jeg saar, at det var hende saa Meget om at gjøre, tog jeg min Skizzebog frem og begyndte ved den svage Belysning, der endnu var tilbage, at gjøre et Udkast med Blyant. Men istedetfor at yde mig den Hjælp, hun kunde, da hun saar mig gjøre dette, vendte hun sig bort, under Paaskud af at see paa de Malerier, der hang omkring i Værelset, og kun nu og da, naar hun gik fra det ene til det andet, var jeg istand til at opfangne et flygtigt Glimt af hendes Træk. Paa denne Maade gjorde jeg to Løse, men temmelig udtryksfulde Udkast af hende, og da det var Alt, hvad det aflagende Lys vilde tillade mig, lukkede jeg min Bog, og hun lovede sig til at gaae. Denne Gang, istedetfor det sædvanlige „Godmorgen“, ønskede hun mig et med Eftertryk udtalt „Farvel“, ledsaget af et fast Haandtryk. Jeg fulgte hende til Døren, udenfor hvilken hun svarer syntes at opløse sig i Mørket, end at begive sig ud deri. Dog, dette Indtryk henfører jeg til min egen Indbildningskraft.

Jeg spurgte strax Tjenerpigen, hvorfor hun ikke havde meldt mig dette Besøg. Hun svarede, det var hende uafvideude, at der havde været Nogen, og hvis Nogensomhelst var kommen ind, saa maatte det være slet for omtrent en halv Time siden, da hun havde ladet Døren staa et Lieblit aaben, medens hun blot gik lige over Gaden.

(Sluttet).

Frederiksberg.

Hvad Frederiksberg er nu, det veed Enhver, der kender en Smule til Kjøbenhavn, af hvilket hint kun er en Deel, vistnok en selvstændig Commune (saalænge det varer), men i Grunden dog en Forstad til Storbyen. Dyrere Tider og kostbarere Forbringere have nødt Folk til at boe baade Sommer og Vinter saa langt fra Forretningens Midtpunkt, mindre for at nyde en ringe Dosis „Land“, end for at faa friere og friskere Leiligheder. Allehaande Forbedringer i Besøringsvæsenet, saavel i Henseende til Veie som til Vogne, Læge til at forfærte Afstanden; den stærke Udsvilling af Beskæftighedslevet, eller om man vil: Forlystelseslygen, lader baade „Haven“ og Beværtningsstederne løkke saamange Mennesker daglig derud, at Ingen behøver at frygte for den landlige Ensomheds Kjedommelighed. Sa, alle Mennesker vide, hvordan Frederiksberg nu er; fra de finere Folk, der væsentlig kun gjøre en Promenade derud tilvogns eller tilføds, indtil de mere umiddelbare Borgermand med Familie, som fortrinnsvis gjøre Stadet hos Tracteerne til deres Udflugters Maal — Alle kende det og dets Liv som en integrerende Deel af Hovedstaden og Hovedstadslevet. — Saaledes seer vi det ogsaa paa vort Billede, der er taget paa en enkelt af de mange Høitidsdage, som kalde Tusinder af Mennesker ud ad denne Kant.

Men hvor ganske anderledes er ikke det Billede, som Erindringer fremstiller af Frederiksberg, som det var for en Menneskealder siden. Ten gamle Konge staaer derude ved Indgangen til sin klare Have; men vil han kunne kende den igjen? vil han ikke troe sig henfat til et fremmed Land, saa sjernt som Nutiden er fra hans Dage, ikke efter Klar, men efter Forholdenes Forandring? eller vilde den Slægt, der er vokset op i den hurtige Tid, i nogen Maade kunne finde sig tilrette i Det, der var dengang og nu er saa ganske anderledes? Lad os ved Siden af vort reelle Billede med Erindringerens dæmrende Lys mane et Par Træk frem, og siig saa, Du unge Slægt! om Du aner, hvad dine Forældre og Betsforældre ser saa saa — kun for din unge Tante saa mange — Klar siden ene vidste om og kendte til Frederiksberg.

Ten ældre Kjøbenhavner seer ved Tanken om Frederiksberg dengang en solbeskinnede Søndag, hvor man „en familie“ vandrer ud — og det er virkelig langt ud, langt bort fra Hjemmet — for at see de kongelige seile paa Kanalene i Baade, hvis stærke Farver valde dunkle ubestemte Forstillinger om det glødede Liv i en venetiansk Gondol. Man seer paa denne Slæbads, ikke just som paa noget stort — thi det Store, den kraftige Handlen laa ikke hin Tids Indslings-tanker nær — men som paa noget overordentligt Mart og Skjont, thi man sværmede dengang for det Elfskærdige; man drømte om dette kongelige Gudelev, mindre som den guddommelige Energi, end som en epikuræisk luktelig Hensynten i usforstyrrede, ophøjede Nydelser. Eller man mindes de en Smule mere distinguerede Dags-Astener, da pene Folk mødtes udenfor Slottet, hilste paa Bekjendte i Samtaler med hvissende Lyd, at ikke en Tone skulde gaae bort af den usynlige Musik, som lod berindes, hvor „Herfabet“ spiste. Thi om „Herfabet“ dreiede Alt sig, kun for dets Skyld, som en Afsnit til det eksisterende Frederiksberg i Kjøbenhavnerens almindelige Bevidsthed. Hvordan det var udenfor de tre Sommermaaneder, derom havde de færreste nogen Idee; men naar Barmen ret var bleven eneherstende, saa forlagde

Kongen sin Residents derud og med ham fulgte ikke alene den egentlige Hofbetjening, men tillige en stor Mængde Personale fra de Contoirer, der vedblivende skulde være i Majestærens umiddelbare Nærhed. Saa laa man paa Landet paa Frederiksberg, saa dog paa egne Steder, næsten Alle i de Værelser, som „Urbraaerne“ for en Tid afsaae, medens de til Bedste for deres Pengepung puttede sig sammen, hvor der nogenlunde kunde være Plads. Strandveien kendtes dengang nemlig ikke som nu, var langtfra anerkjendt som saa deilig og fashionable dengang; tvertimod den var saa øde, sandet og ubehagelig, at den neppe engang benyttedes til Skovture; hellere kjørte man ind over Landet, ad Drbrup eller Lyngby. Nei, saa man paa Landet, da var det paa Frederiksberg, og det i Regelen netop saalænge, som Høstet var der, i Sommeriden, altsaa medens Veiret gjorde Touren dertil nogenlunde mulig for Fodgængere. Om Vinteren, i det mørke Efteraar og det ustabige Foraar laa Frederiksberg forladt og fattigt, sjernt fra den travle Hovedstad. Saa snart man var kommen udenfor Vesterport, var man jo alt langt borte fra sit Hjem og ube i lidet kultiverede Egne. De „smaa Alleeer“ vare nylig anlagte, og der var ikke godt at gaae i dem, var det end langt værre i Sølet omkring Frihedspotten, hvor enkelte Lygter skinnede om Aftenen, saare som Fyr til Advarsel og Stedsbestemmelse end til Belysning. De Bygninger og Etablissementer af mere eller mindre offentlig Natur, der nu ligge langs Siden, eksisterede naturligvis ikke i hine Tider; ligesaa lidt den nuværende Forstad Vesterbro. Navnlig den venstre Side (fra Bhen) var blottet for større Huse, kun den store Skydebanebygning ragede frem som et Palads, der endnu langt ned i Tiden var den eneste nogenlunde anseelige Gaard. Thi Demarcationslinien naaede jo langt ud, og saa levende var stadig Frykten for Engellmandens Komme, at saa havde Mod til at risikere deres Eendoms Nedrivelse i Tilfælde af Krig, Beleiring eller Bombardement. Kun en meget ringere Tid behøve vi at huske tilbage, og selv de yngre blandt os ville mindes en aparte Bygning ligesom Skydebanen: Morfalsktheatret, de Casotiske Pantomimers glade Hjem. Havde vi nu paa vor Dei lykkelige vundet til Jernporten, troede vi en Forøgning, hvis Mager Kjøbenhavneren nu neppe kender, deelte den Kjørendes og Fodgængernes Vel sig. Thi Frederiksberg Allee betragtedes som en halvt privat Vel og var altid lukket ved begge Enden. Portnere aabnede da for de kongelige Vogne; kun ganske enkelte Familier kunde have Nøgler, nemlig Beboerne af de meget saa Steder i Alleen, Steder, der næsten alle laae paa høire Side — der var tilvenstre, fra den fjerreste Rundbeel indtil Kirken, ikke et eneste Hus. Denne Veiens Afsluttedhed bevirkede selvfølgelig, at den var i bedre Stand; men Fodgængerne, der af denne Grund valgte den, maatte passe vel paa, at ikke Mørket overfaldt dem; thi forskjellige Træomme stode der, Gud veed til hvad Nytte! og undgik man at løbe sig tilse Staver i Livet, var man i Fare for hoist charybdiske Grofter af et ingenlunde tiltrækkende Indhold, der holdt og hængte godt fast ved den Ulykkelige, som var falden i. Under tiden lod derfor en mørk Winteraften forvildede Strig ud i det tomme Rum, og da bød Menneskeligheden Beboerne i et muligvis nærliggende Hus at ile ud med Lygter for at lede efter Stalkelen. Men tidt kom ogsaa saadanne høie Raab fra andre Gjester i Alleen, der frygtedes i lige saa høi Grad som de livløse Fæver, nemlig Hjemvendinger fra Lars Mathiesens Kueipe i Frederiksberg By, hvis ophøjede Blod gjerne vilde sætte Mod i sig selv ved at indjage Andre Frygt. Altsaa havde „Alleen“ virkelig sine Ulemper; men almindelig valgte den dog fremfor Røskilde Landevei, hvis uheldige Forfatning Fodgængere nødig vovede sig ilag med. Een kun undtagen. Det var gamle Rahbek, som dog gjerne standfede ved Jernporten og insøgede Beentlæderne ind i de langstafede Stovler, forinden han drog videre. Og selv han, men endnu mere hans og hans Kammas mange Gjester, valgte dog lidt ikke den lige Vel til Bakkehuset, ikke Rahbeks Allee, som mangen Gang lignede en bundløs Mose mere end en Vel, men vandrede taalmodigt om forbi Slotskroen ad Pilealleen og ind ad den „Smøge“, der i temmelig uforantret Skikkelse nu saa længe har staaet næsten som det varigste „Monument“ fra hin Tid. — Kjørende vare derimod nødt til at vælge denne Vel, da Alleen var dem formeent og den „gamle Kongevei“ var i en aldeles usarbar Tilstand, saa lidet indstribende, at selv Fodgængere i den bedste Aarstid gøs tilbage derfor: ingen Bygninger, kun Marker ved Siden, der benyttedes til Ublæsning af Heieffavn o. dsl., endelig Veien selv en Tuntleplads for tallose Staver af Rotter, hvis Ræmpesforrelse vidnede om Fedmen i de dybe Grofter langs med, om den gode Kæring fra Vesterbroes Slagteriers Afslø her bagud. Men hvormange Vogne drog da ogsaa ud paa Frederiksberg i de ni Maaneder af Aaret? Ganske vist kun meget saa. Mange vare for det første ikke Beboerne derude; færre af dem havde selv Heste og Vogne, og skulde en saadan Leies ja saa maatte man henvende sig til en kjøbenhavnsk Hærfødsel, der nødig vilde til det, og som naturligvis fortrede Betaling baade for at hente og for Retouren, saa at man maatte punge ud for fire Gange, naar en Frederiksberger i den Tid vilde en Gang til Bhen og ud igjen. Derfor levede